

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **A. K. A. N.**, nar. X, státní příslušnost X, evidenční číslo ..., hlášen na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. na adrese N. 341/23, P., zastoupen JUDr. Petrem Kučerou, Ph.D., advokátem se sídlem Velké náměstí 135/16, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2015, č. j. OAM- 174/LE-LE21-LE22-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Namítal, že správní orgán ve správním řízení pochybil při vyhodnocení situace v jeho domovině a nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedl, že v zemi původu není

vítán, protože nic nedokázal. Čeká ho nebezpečí a pomsta ze strany rodinných příslušníků z důvodu neuplatnění v zahraničí, bratr na něho vytáhl nůž a vyhrožoval mu ublížením na zdraví. V důvodech skutkových odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a celý spisový materiál vztahující se k jeho žádosti. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhl proto, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce výše uvedené skutečnosti rozvedl a zopakoval, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava o život. Z definice pronásledování dle § 2 odst. 8 zákona o azylu dovozuje naplnění důvodu pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu výhrůžek ze strany svého bratra pro svoji příslušnost k určité sociální skupině obyvatel (nedokázal se uplatnit). Dalším důvodem jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany je skutečnost, že v zemi původu nenašel uspokojivé zaměstnání a nemá žádné peníze, tedy porušování základních sociálních práv a svobod, kdy žalobce nemůže nalézt v zemi svého původu zaměstnání a hmotně se zabezpečit. V případě návratu do vlasti je tak ohroženo jeho právo na život garantované Evropskou úmluvou o lidských právech. Uvedl, že ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu při definici pojmu pronásledování nespécifikuje, jaká lidská práva mají být v případě udělování mezinárodní ochrany porušována a k jakému porušování základních lidských práv se mezinárodní ochrana vztahuje. Poukázal na Listinu základních práv a svobod České republiky, která v hlavě čtvrté mimo jiné definuje hospodářská, sociální a kulturní práva, kdy jedním ze základních lidských práv je také právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, či právo na spravedlivou odměnu za práci a na uspokojivé pracovní podmínky. Demonstrativně jsou tato práva také obsažena v člancích 22 - 25 Všeobecné deklarace lidských práv a zakotvena v Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Žalobce dále poukázal na globalizaci dnešního světa a rozvoj světových ekonomik s tím, že porušování shora uvedených základních lidských práv a svobod, garantovaných nejen vnitrostátními předpisy, ale také mezinárodními smlouvami, by mělo vést k posouzení azylové relevance jím uváděných důvodů v českém právním řádu, zejména pak vzhledem k ustanovení § 14 zákona o azylu. Dle názoru žalobce žalovaný pochybil, když neprovedl veškerá skutková zjištění ohledně stavu lidských práv, a to ve vztahu k sociálním právům v Ghanské republice. Žalobce trvá na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, přičemž tento neuváděl důvody, na základě kterých by mu mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena. Shrnul, že žalobce nebyl ve své vlasti nijak politicky organizován ani aktivní, neměl žádné azylově relevantní problémy. Pokud se jedná o závadné jednání ze strany jeho bratra, žalobce sdělil, že se s ním pohádal v Düsseldorfu, nikoli v zemi původu, proto se měl žalobce obrátit v této souvislosti na příslušné německé orgány. Obává se také dalšího bratra, ale tento žije v Nizozemí. Žalobce, v případě možných problémů s rodinnými příslušníky, má možnost po návratu do země původu obrátit se na místní orgány činné v trestním řízení s žádostí

o pomoc. Navíc žalobce se svým příbuzenstvem nemusí být v kontaktu, když má možnost žít v jiné části země, než žijí členové rodiny, kterými se cítí být ohrožen, čímž předejde případným konfliktům. Žalovaný se ve svém rozhodnutí rovněž zabýval otázkou humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho vydání, neboť žalobce žádné mimořádné okolnosti neuváděl a nelze za ně považovat skutečnost, že žalobce je bez finančních prostředků a bez zaměstnání. Konstatoval, že např. v ČR je bez zaměstnání a bez potřebného finančního příjmu statisíce osob a desetitisíce občanů nemá ani kde bydlet, na rozdíl od žalobce, o něhož se ČR po všech stránkách postarala (bydlení, strava, finanční příspěvek, zdravotní péče). Přestože žalobce žije již více než 3 roky mimo Ghanu, nedokázal se na různých místech v zahraničí tzv. „chytout“, a proto by pro něho bylo nakonec nejlepším východiskem vrátit se do země původu zpět. Tedy žádná lidská, sociální, kulturní a hospodářská práva žalobce porušována v zemi původu nebyla, jak tvrdí v žalobě. Neúspěšné cizince pak nelze dle názoru žalovaného považovat ani za určitou sociální skupinu, neboť ti nesplňují její definici ve smyslu Příručky. Informacemi o zemi původu žalovaný podložil i svůj závěr o neudělení doplňkové ochrany, neboť nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy dle § 14a odst. 2 cit. zákona. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal při jednání.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následném pohovoru ze dne 21. 8. 2015 žalobce uvedl, že je ghanské národnosti, křesťanského náboženského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Je svobodný, matka a sestra žijí v Ghaně, dva bratři v Německu, jeden v Nizozemí a dva ve Velké Británii. Z vlasti vycestoval na základě českého víza v listopadu 2013 letecky přes Španělsko do Německa, kde požádal o azyl. Byl však převezen do ČR. K důvodům opuštění vlasti sdělil, že všichni jeho bratři odjeli z Ghany a rodiče mu řekli, že má rovněž vycestovat a stát se lepším člověkem. V Německu musel požádat o mezinárodní ochranu, protože se pohádal s bratrem, který ho vyhodil z domu a žalobce neměl kam jít. Skutečnost, že nemá kam jít, je i důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, která je jeho cílovou zemí, chtěl by zde mít rodinu, naučit se jazyk. Uvedl, že v roce 2012 žádal o mezinárodní ochranu v Japonsku, jeho žádost byla zamítnuta. V případě návratu do vlasti se obává reakce své rodiny, že ve svých 28 letech ve světě ničeho nedosáhl a nemá žádné peníze, neví, co by mu udělali, ale může se stát cokoliv a jeho život je v nebezpečí. Uvedl, že to jsou všechny jeho obavy. V rámci pohovoru pak uvedl, že když se vrátil z Japonska, rodina (zejména bratr žijící v Nizozemsku) mu vyčítala, že utratil jejich peníze (dali mu peníze na vycestování z vlasti) a nic nemá, byt, ani auto a že pro něho není v Ghaně místo. S bratrem se pouze hádali, jednou na něho bratr vytáhl zbraň, ale nic mu neudělal. Žalobce vyloučil jiné problémy ve vlasti, nikdy neměl problémy se státními orgány své země původu. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti

žalobce o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru a dále z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ghaně. Konkrétně vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98961/2014-LPTP ze dne 17. 4. 2014 a č.j. 112857/2010-LPTP ze dne 3. 9. 2010, ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Ghaně ze dne 27. 2. 2014, z informace MV Velké Británie o Ghaně ze dne 11. 5. 2012 a z aktuální informace databanky ČTK „Země světa - Ghana“. Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nevznášel žádné námitky ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Při jednání soudu zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a setrvali na svých návrzích. Náklady řízení nežádali.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí a na pozadí objektivních informací o zemi původu, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení považuje za dostatečné a aktuální. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, nelze tedy dospět k závěru, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či že by mu hrozilo pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce rovněž žádné jiné možné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, neuváděl. Jediným důvodem jeho odchodu z vlasti bylo to, aby se ve světě uplatnil a ekonomicky zajistil. Skutečnost, že se mu uvedené nepodařilo a rodina mu vyčítá, že finanční prostředky, které vynaložila na jeho cesty do zahraničí, žalobce nedokázal k uvedenému účelu svého uplatnění využít, nelze pod výše uvedené striktně vymezené důvody podřadit. Spor žalobce s jeho rodinou, respektive bratrem, motivovaný ekonomicky, má soukromoprávní charakter a nelze v něm shledat znaky azylově relevantního pronásledování. Rovněž tak žalobcem zmiňovaný aktuální nedostatek jakéhokoli zázemí (nemá kam jít, nic nemá), není důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu (např. v rozsudku č.j. 4 Azs

23/2003 ze dne 31. 10. 2003, dostupném na www.nssoud.cz se uvádí: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona)“. V žádném případě pak nelze přisvědčit žalobní námitce, že pokud domovský stát není schopen zajistit pro své občany dostatek pracovních příležitostí, jedná se o porušení lidských práv, v daném případě sociálních práv dotyčného ve smyslu výše citovaných mezinárodních úmluv s nárokem na udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu či humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žádná lidská, sociální, kulturní ani hospodářská práva žalobce v zemi jeho původu porušována nebyla. Stejně tak nelze žalobce, který v zahraničí neobstál na pracovním trhu, považovat za příslušníka určité sociální skupiny, kterému by z tohoto důvodu hrozilo v zemi původu pronásledování. Uvedené žalobní námitky soud považuje za vykonstruované a nadnesené. V tomto směru lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2003, č.j. 3 Azs 20/2003, v němž se uvádí: „V žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.; tyto důvody nelze kvalifikovat ani jako politické přesvědčení, a to zejména tehdy, jestliže žadatel nebyl nikdy členem politické organizace a ani jinak se politicky neangažoval.“ S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody zvláštního zřetele hodné. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a zabýval se otázkou, zda žalobci po návratu do vlasti hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce za jedinou obavu v případě svého návratu uvedl obavu ze strany svých příbuzných, především bratra, že se ve světě nedokázal ekonomicky zajistit, ač na jeho vycestování jeho rodina vynaložila značné finanční prostředky. Soud přisvědčil učiněnému závěru žalovaného, že uvedenou skutečnost nelze považovat za důvodnou hrozbu vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce v případě ohrožení ze strany bratra má a měl možnost se obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány své země původu, žádné kroky v tomto směru však neučinil. Rovněž podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98961/2014-LPTP ze dne 17. 4. 2014 nehrozí navrátilším se osobám, které dlouhodobě pobývaly v zahraničí či žádaly o azyl, postih ze strany ghanských státních orgánů. Případné vycestování žalobce zpět do vlasti

nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Lze uzavřít, že žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce v Ghaně neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení jeho hlavního motivu k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, aktuálních v době vydání napadeného rozhodnutí, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého *...je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnilly. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 8. dubna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně